

ønskede det en god og rolig Nat. Jeg har kun udtalt, at efter min Erfaring tog det lang Tid at komme gennem saadanne Ting, og jeg var derfor forberedt paa, at man ikke fik dette Lovforslag færdigbehandlet i denne Rigsdagssamling, men dette er ikke Udtryk for nogen Forhaabning fra min Side, tværtimod, jeg ser meget gerne Lovforslaget fremmet i dets Helhed, eller, hvis dette ikke lader sig gøre, ser jeg meget gerne Enkeltheder i dette Lovforslag fremmet, og jeg synes, der er Enkeltheder i dette Lovforslag, hvorom der paa Forhaand er saa megen Enighed, at man nu ikke burde forsømme at fremme det. Jeg drager deraf den Slutning, at jeg har gjort akkurat det rigtige ved at forelægge Rigsdagen denne Sag. Dens Fremme eller Tilbageholdelse ligger nu i Rigsdagens Haand; det hviler ikke mere paa mig, men paa Rigsdagen, det maa blive dens Sag at afgøre, om den skal fremmes eller ikke. Naar det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) kritiserede det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) som Ordfører for det radikale Parti, er det vistnok en Misforstaaelse. Det ærede Medlems Tale talte for sig selv, saa vidt jeg forstod.

Dernæst udtalte det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, jeg fremsatte i Gaar, om Statsbanernes Tilstand i det hele. Det ærede Medlem var noget skuffet over, at der tilsyneladende ingen Lysning var i de Udsigter, jeg fremsatte. Jeg vil tilstaa, at jeg ser selv noget mørkt paa det. Jeg tror, at det under de nuværende Forhold trods den uhyre Anspændelse, der finder Sted paa alle Kanter, vil være umuligt at tilvejebringe saadanne Forbedringer i Trafikken, at Publikum mærker det. Der er tilvejebragt forskellige Forbedringer, og jeg har faaet Finansudvalgets Samtykke og Tilslutning til forskellige Sporforbedringer paa betydningsfulde Steder, som ganske sikkert ogsaa vil bevirke, at man fra Statsbaneledelsens Side vil kunne mærke det; det vil ganske sikkert gøre sin Gavn. Men det, der saadan umiddelbart beskæftiger Almenheden, Togforsinkelser og mangelfuld Ekspedition her og dér, vil desværre sikkert, saa længe denne Tilstand varer, vedblive i et saadant Omfang, at man ikke kan regne paa, at Publikum skal mærke nogen større Forandring deri. Det ærede Medlem udtalte, at naar Situationen er, som jeg skildrede den, at man heller ikke, naar Krigen er forbi, vil kunne paaregne, at Statsbanerne kan magte deres Opgave paa

en saadan Maade, at man kan være tilfreds dermed, men at der vil kræves meget betydelige Foranstaltninger for at bringe dem paa Højde med deres Opgave, saa maatte man dog virkelig tage dette Spørgsmaal op til alvorlig Drøftelse. Ja, det har i og for sig længe været en Fristelse for mig at tage dette Spørgsmaal op til en større Bearbejdelse og Behandling. Men jeg er egentlig ikke opmuntret af den Skæbne, som hidtil er vederfaredes de mere betydningsfulde Forslag, jeg har fremsat her i Rigsdagen. Naar jeg tænker paa, hvorledes det er gaaet med Aarhus Banegaard, som allerede burde have været ombygget for 10 Aar siden, og om hvilken der blev fremsat et foreløbigt Forslag om Bygning af en Godsbanegaard i 1909 af den daværende Trafikminister, og naar jeg tænker paa, hvor sendrægtigt og vanskeligt Forhandlingerne om denne Sag har formet sig i min Tid, skønt det er en Sag, der i den Grad staar paa Spidsen i Retning af Nødvendighed, at jeg ikke ved noget Foretagende, som i Øjeblikket er nødvendiggjort, saa maa jeg sige, at saa fylder det mig med naturlig Ængstelse i øvrigt at optræde som Reformator af Statsbanerne. Det afholder mig selvfølgelig ikke fra at anstille indgaaende Undersøgelser om, hvad der trænges til, og hvad der bør gøres. Saadanne Undersøgelser finder for Tiden Sted i betydeligt Omfang, og jeg gør, hvad jeg kan, for fra Ministeriets Side at forberede disse Sagers Optagelse til Drøftelse. Jeg maa sige, at hverken de finansielle Forhold eller de politiske Forhold i Øjeblikket staar for mig i en saadan Belysning, at det frister mig til at gaa videre og paapege og foreholde Nødvendigheden af, at man med det allerførste, ved første naturlige og gunstige Lejlighed stiller sig overfor denne betydelige Opgave.

Med Hensyn til de Ulemper, som fornylig har fundet Sted i saa høj Grad, Juleulemperne, mente det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at jeg havde udtalt mig meget lempeligt om den Konduite, der hist og her kunde have manglet. Jeg maa have Lov til at sige, at jeg, efter at jeg havde udtalt mig i Gaar, nærmest kunde være tilbøjelig til at frygte, at jeg ikke havde udtalt mig lempeligt nok, thi i Forhold til de Vanskeligheder, som Statsbanernes Personale har haft at overvinde under denne Juletrafik, er det i Virkeligheden en saa ringe Grad af Malkonduite, som man kan bebøjede dem, at man maaske nærmest burde være betænkelig ved at benytte Ordet, og det saa meget mere, som